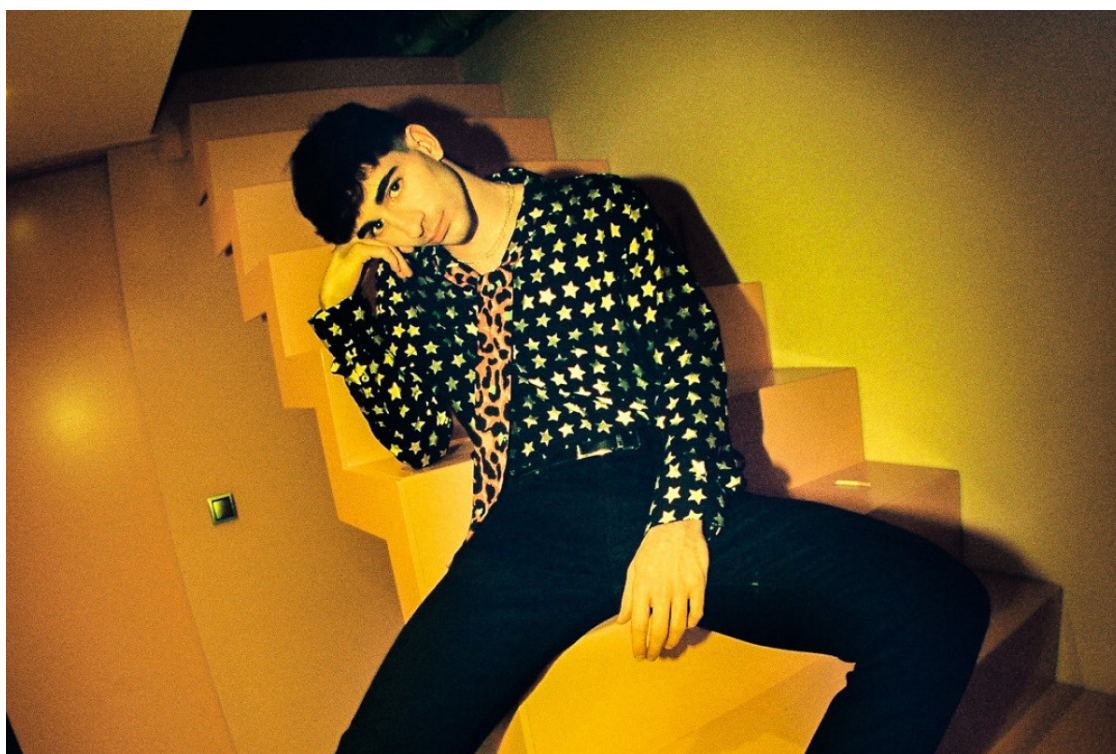


Rally Ray: «M'agrada que la gent es pugui posar sota les ales de la meva música»

Conversem amb l'artista igualadí sobre 'STP', el seu àlbum de debut



Rally Ray | Arxiu de Rally Ray

Darrere de **Rally Ray** hi trobem Martí Nadal, un jove igualadí apassionat per l'art i la cultura hip-hop. Avui, presenta el seu debut discogràfic, *STP* (Delirics, 2022), un acrònim que respon a les sigles d'*Struggle To Progress* [*Lluitar per progressar*]. Sota aquesta premisa, al llarg dels onze temes del treball, s'hi recullen els obstacles vitals que ha hagut de superar l'artista per poder créixer. De la mà del seu amic i productor Riica, **Rally Ray** proposa un viatge emocional de lluites internes i sentiments oposats amb una estètica molt cuidada i combinant català, castellà i tocs d'anglès. Parlem amb l'artista per conèixer més detalls d'aquest nou treball de música urbana amb DO Igualada.

Com vas iniciar aquest projecte musical?

Jo jugava a bàsquet, en un nivell i exigència molt alts. Quan ho vaig deixar, necessitava aquesta intensitat competitiva i la vaig trobar a la música. Un moment clau és quan vaig conèixer al Riica, què és qui em va impulsar i donar els recursos per començar el camí a la música.

Quin paper ha tingut Riica en el disc?

Jo et diria què és un 50% de cada cançó: jo hi poso la veu i la lletra i ell hi posa la instrumental. Ens posem a compondre junts, però, al final, és ell qui té la vareta màgica que dona un toc molt especial a cada cançó.

Molts artistes emergents de la música urbana escullen l'estratègia de només fer senzills. Què t'ha dut a fer un disc de llarga durada amb una estructura tan diferent -amb intro, interludi, outro i bonus-?

Som una mica puristes del hip-hop tradicional. A mi m'agrada molt que un artista tregui un àlbum amb tots els elements. M'agrada publicar un àlbum sencer, d'una tirada, i que tingui un concepte. Busco un públic a qui li agradi la música, que l'entengui i que la sàpiga valorar no només per si es pot ballar a *TikTok* o si es pot posar a una festa. Crec que un àlbum és la millor manera de presentar-nos professionalment.



Rally Ray amb Lil Didi Foto: Arxiu de Rally Ray

Quines són les 'struggles' o dificultats que reculls en aquest disc?

A l'àlbum parlo de temes molt personals, de l'ansietat que vivim els joves i que encara està molt poc normalitzada, i de les inquietuds que ens arriben en aquest món tan globalitzat on vivim, amb tants inputs per tot arreu. Vull visibilitzar una mica això i que la gent se senti identificada amb la meua música.

Parles de temes molt personals. No et fa respecte exposar-te d'aquesta manera?

Hi ha gent que va al psicòleg, altres piquen un sac de boxa... jo escric. I escric d'allò que visc, sento i pateixo. Quan estàs fent una cançó, mai t'imagines si l'escollarà una persona en concret o molta gent. Simplement, és el teu moment d'alliberació en què escrus i crees per a tu. El que és bonic és compartir-ho i que algú ho pugui escoltar i dir-me: "a mi em passa el mateix" i, així, es pugui posar sota les ales de la teua música.

Com han sorgit les col·laboracions del disc?

Amb **Koalekay** (a "Barna"), productor i membre de **31 FAM**, va sorgir perquè ens trobem molt a l'estudi i creem molt plegats. A través d'ell, vaig conèixer a **Raw Beatz** (a "Zaza"). **Alka Yb** (a "Atacama interlude") és un dels meus millors amics d'Igualada i **Lirol Wiz** (a "Zaza" també) és un noi de Sabadell que viu a Igualada i amb qui ens vam conèixer de casualitat.

Què està passant a Igualada?

Hi ha una mica d'*overbooking* d'artistes a Igualada, sembla que tothom es posi a cantar ara! [RIU]. Però, sí, és maco veure tanta gent que crea i fa coses xules. Sembla que cada dia surt algú nou i al final som una població una mica petita. És curiós.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=0ueMSywUR7k>

T'hem d'imaginar com el nen del videoclip de "Rolling Stones" que somia en ser un gran artista des de l'habitació de casa seva? Quins somnis se t'han complert i quins queden per fer realitat?

Quan aconseguim les coses amb què somiem, aquestes perden importància i, llavors, en desitgem altres. Forma part d'aquesta naturalesa humana tan tòxica. A mi, em passa una mica també. Jo somiava a estar amb una discogràfica, i ara que hi soc somio més alt. Somiava tenir un mànager i un productor, i ara que els tinc somio amb més coses. El somni més gran i més atrevit que puc tenir és poder viure de la música.

De petit ja tenies aquesta il·lusió?

No, volia jugar a l'NBA! [RIU]. Si m'haguessis preguntat que volia ser de gran fa uns anys, t'hagués dit que voldria jugar a Los Angeles Lakers. Soc una persona que quan se'm posa una cosa al cap no deixa que ningú me l'hi tregui, i des de fa uns quatre o cinc anys estic capficat amb el somni de la música.

Quan cantes en castellà parles d'inquietuds pròpies del trap i quan ho fas en català parles sobre temes més personals. Aquesta distinció de l'idioma és premeditada?

Soc català, és la meva llengua materna i paterna. Quan tinc la necessitat d'expressar una cosa que tinc a dins -quan parlo de la meva ex, del meu pare o de la meva família- em costa molt parlar amb castellà perquè ho visc en català. Per això quan canto en català parlo de coses més profundes, de coses més personals, i en castellà canto de coses més banals, més comercials.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=CZlt6DIlv7s>

A les cançons en català parles molt de la teva mare, quina importància ha tingut a la teva vida?

La meva mare és dels referents més grans que tinc. Sé el que ha viscut, sé per on ha passat i sé com se n'ha sortit. Sempre dic que puc tenir molts referents professionals, però referents de vida en tinc molt pocs i ella és un pilar fonamental. És molt activa a la meva vida, hi és sempre i, per tant, sempre hi serà a la meva música.

Al disc hi trobem un so molt propi d'artistes nord-americans. Com t'has aproximat a la cultura 'yankee'?

Crec que això és conseqüència del bàsquet. A l'NBA, la majoria dels jugadors són afroamericans amb una cultura molt marcada: escolten certa música, van amb certa roba, viuen a certes ciutats... I al final et nodreixes de tot això. A poc a poc, em vaig anar capficant en aquest món fins a creure que hi estava a dins. Per això, em vaig interessar pel rap dels Estats Units, per la cultura *sneaker*, per la moda...



Rally Ray Foto: Arxiu de Rally Ray

Què comparteixes i què no de la cultura trap?

Com a gènere em desentenc del trap. Com que soc força purista, penso que per fer trap es necessita un tipus de vida i un ambient que crec que és bastant complicat que passi a Catalunya. Però jo em quedo amb la cultura i els valors del gènere: molta gent es pensa que són de merda -que només es parla de cotxes, dones i droga-, però per a mi, en canvi, no deixa de ser una música de superació de gent que no tenia res i s'havien de buscar la vida com fos per aconseguir diners. Al final, em quedo amb això i amb l'essència estètica.

Quines són les condicions que hi hauria d'haver a Catalunya per poder fer trap en català?

El trap ve de la *trap house*, un lloc on es fa i es ven droga. La vida trap és això. Crec que hi ha molt pocs artistes catalans que estiguin cuinant crac a casa i venent-lo per guanyar-se la vida.



Rally Ray Foto: Arxiu de Rally Ray

Com valores l'escena urbana catalana?

Penso que es peca d'anar de trapers i de prostituir la paraula trap, fins i tot, des de les institucions, els mitjans o les discogràfiques. Crec que és un error utilitzar massa aquesta paraula i encasellar artistes que no l'han viscut tant. Tot i això, està molt bé. Jo pensava que no hi havia gent que feia música urbana en català, però quan t'hi fiques, veus que sí, que hi ha artistes que ho fan molt bé.

Com t'agradaria que et definissin?

Soc un artista molt versàtil, crec que em distingeixo més per la lletra i la manera de cantar que no pas per la base musical. Jo em considero un raper, però ara mateix estic fent pop, estic fent música comercial, música per tothom.